

JULIA JAMESOVÁ

ZMAŘILA JEHO PLÁNY

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

už nevím, kdo to napsal, ale svého času jsem v jedné knize četl takovou myšlenku: Když jde o lidi, buď opatrný... Autor tím varoval před unáhleným odsuzováním kohokoliv, protože když někoho odsoudíme, špatně se to bere zpět. A přesto se tak snadno můžeme zmýlit!

Napadlo mě, že právě o tom jsou nejčastěji moje příběhy – hrdinové a hrdinky o svých protějšcích unáhleně uvažují jako o jednoduchých, vypočítavých, prospěchářských, povrchních..., aby se posléze ukázalo, jak moc se v nich spletli/y. A oni (ony) pak musí vynaložit spoustu úsilí nejenom na to, aby se pořádali/y s citem, který v nich ten druhý, ta druhá probudil, ale aby se mu svými činy omluvili/y i za to, jak mu křivdili/y.

Oč jednodušší by to měli, kdyby byli od samého začátku „opatrní“ a nesoudili nerozvázně...

Ale o čem by pak ty knížky byly, že?

Takže Vám do nového roku přeji, abyste se nikdy nemusela „omlouvat“ za nerozvážný soud, abyste nikdy nemusela řešit, jestli jste někomu náhodou a neúmyslně neublížila.

Protože vším tím se můžeme připravit o to, oč nám všem nejvíce jde...

O lásku!

S láskou

Váš Harlequin

Julia Jamesová

ZMAŘILA JEHO PLÁNY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Cost of Cinderella's Confession

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Julia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1153-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1154-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1155-3 (PDF)

PROLOG

Barokní kostel na malém náměstí horského městečka ve střední Itálii se koupal v teplých slunečních paprscích. Arianu teplé sluneční paprsky nedokázaly zahřát. Mrazilo ji.

Měla strach.

Měla strach z toho, co musela udělat a k čemu dlouho sbírala odvalu.

Tvář skrývala pod závojíčkem upevněným na malém kloboučku, který ladil s drahým a elegantním kostýmem zdůrazňujícím tvary její postavy.

Brána do kostela byla otevřená. Vešla dovnitř.

Svatební obřad už začal. Posadila se do poslední lavice. Nervy jí hrály, udělalo se jí špatně od žaludku. Celou svou bytostí si nepřála nic jiného, než aby mohla stejně nepozorovaně, jak přišla, zase vstát a z kostela odejít.

Ale nemohla, musela to udělat.

Sklonila hlavu jako při modlitbě. Nechtěla se dívat na shromážděné svatebčany... a na postavy u oltáře. Pocítila znovu nával nevolnosti při představě, jaké fatální následky bude mít to, co se chystala udělat.

Ale nemám jinou možnost!

Dětský pěvecký sbor dozpíval a mezi shromážděnými svatebčany to zašumělo. Kněz – nejspíš nějaký vyšší církevní hodnostář, jak se slušelo na sňatek

mezi příslušníky společenské smetánky – zahájil obřad.

Arianě se rozbušilo srdce. Načasování bylo důležité. Musel nastat ten správný okamžik.

Okamžik, kdy kněz vyřkne větu, na niž na žádné ze svateb, kterých se doposud jako host zúčastnila, nikdo nereagoval. *Dnes na slova, která vyřknu já, budou reagovat všichni...*

Neměla jinou možnost, i když se celou svou bytostí zpěchovala to udělat.

Slyšela knězova slova a svou narážku. Po pauze, která po jeho slovech následovala, vstala a šla do uličky. Pomalu kráčela a musela se vši silou přemáhat, aby udělala další krok, aby překonala nechuf k tomu, co dělala. K tomu, co udělá.

Když začala mluvit, měla stažené hrdlo. Věděla, že slovy, která pronese, znesvěťí svátost manželskou a tedy i manželství, k němuž kvůli tomu, co řekne, nedojde.

„Ano! Já mám námitku! A nemůžu mlčet! Toto manželství se nesmí uzavřít!“

Viděla, jak se k ní otáčejí hlavy, slyšela, jak všichni zalapali po dechu. Všichni se dívali, jak pomalu kráčí k oltáři.

Nevěsta, štíhlá postava v bílém, s tváří zakrytou dlouhým krajkovým závojem, se nepohnula. Ale ženich ano. Ariana viděla, jak se k ní pomalu otáčí. Vypadal jako šelma, která za sebou zaslechla kořist nebo jiného predátora.

Upřel na ni pohled. Útroby se jí proměnily v kusy ledu. Hrdlo měla sevřené. Všechny smysly měla ochromené, jen pud sebezáchovy fungoval. Radil jí, aby se otočila a dala se na útěk.

Neudělala to. Nemohla. Musela sem přijít a musela to říct. Musela to dohrát do konce.

Blížila se k němu. Díval se na ni přimhouřenýma očima. Nic jiného, kromě jeho očí, nevnímala.

Nevnímala starého muže, který nevěstu předal ženichovi, ani nevěstu, která stála bez hnutí jako socha. Nevnímala svědky, nevnímala družičky, ani děvčátka s košíčky s okvětními plátky růží, ani mládence, kteří s otevřenými ústy sledovali, jak se k nim pomalu blíží.

Nevnímala ani kněze, který udělal krok dopředu a zvedl ruku, jako by ji chtěl zastavit. Bylo vidět, že je nervózní, protože mu povinnost velela, aby proti ní nějak zakročil, ale zároveň také chtěl zabránit tomu, aby se shromáždění svatebčané na ni nevrhli, pohoršení tak nehorázným společenským faux pas.

Kněz už otevíral ústa, aby zjistil důvod jejího skandálního jednání, ale předešla ho. Zastavila se jen pár kroků od oltáře. Odhrnula z obličeje svůj krátký závojček.

Ženich otevřel doširoka oči.

Poznal ji.

Na kratičký okamžik se v jeho očích něco mihlo. Ale hned to zmizelo. Teď už byl jeho pohled zase ostrý jako břitva.

Pohnul se, chtěl jít k ní, ale nestihl to.

Hlas měla jasný a zvučný, takže ji všichni přítomní slyšeli. Slyšela ji nevěsta, která k ní pořád stála zády. Slyšel ji ženich, napjatý jako struna. Svě hezké rty stáhl do úzké linky.

Zvedla ruku a napřáhla na něho prst. Modlila se, aby se jí netřásla ruka.

„Nemůže si ji vzít za ženu!“ vykřikla. „Čekám jeho dítě!“

PRVNÍ KAPITOLA

Před třemi měsíci...

Ariana stála před zrcadlem v salonku manhattan-
ského hotelu. Zkoumavě se na sebe zadívala. Šedoze-
lené oči – jejich barvu zdědila po otci – si zvýraznila
stíny. Plné rty – matčino dědictví – obtáhla tmavou
rtěnkou.

Dědeček by řekl, že vypadá jako lehká holka, ale
jeho kritické poznámky už nebrala na vědom. Ať
dělala cokoli, nezavděčila se mu. I když se oblékla
co nejstřízlivěji, nelíbilo se mu to. Podle jeho názoru
byla příliš vysoká, příliš vyvinutá, příliš... všechno.
A co bylo nejhorší – byla trestuhodně prostořeká.
Vždycky na sebe upozorňovala, a vždycky nevhod-
ným způsobem.

Na rozdíl od sestřenice Mii.

Mia byla vnučka podle dědova gusta. Byla malá,
štíhlá, měla dlouhé světlé vlasy a andělskou tvářičku.
Mluvila potichu a ostýchavě, byla poslušná a poddaj-
ná. Podle dědečkova názoru měly být takové všechny
ženy.

Ariana to slychala pořád. Slychala to jako dítě a sa-
mozřejmě i později jako teenager. Už si na to měla
dávno zvyknout, ale nezvykla – pořád jí to vadilo.

No, dnešní večírek si tím nenechám zkazit! Dnes

večer byla od Umbrie a paláce, kde děda žil, tisíce kilometrů daleko a hodlala si to užít.

Právě dokončila renovaci domu na Floridě, který matce koupil její manžel číslo pět – jestli Ariana dobře počítala – a v New Yorku se chtěla sejít s některými ze svých klientek včetně dnešní hostitelky, Marnie van Hurenové, matčiny přítelkyně. Byla to temperamentní a přátelská žena. A zřejmě i dohazovačka. „Zvu vás na večírek, zlato, budou tam svobodní muži! Vy ženy, které myslíte jen na práci a kariéru, nemáte čas navazovat příjemná milostná dobrodružství!“

Ariana se usmívala, ale nic na to neřekla. Důvod, proč nevyhledávala milostná dobrodružství a soustředila se na práci a kariéru, byl jediný – chtěla uniknout dědečkovu dohledu nad svým životem a svými financemi.

Nedohlížel jen na finance, dohlížel na soukromí členů celé rodiny. Svého času ovládal i život Miina otce. Strýček se nezbavil tchánova vlivu do posledního dne svého života. Toho dne zahynul i se svojí ženou při dopravní nehodě. Mie bylo sedm a Arianě devět let. Tragédie měla za následek, že je děda tyranizoval ještě víc. Z Ariany chtěl udělat druhou Miu – hodnou, sladkou a poslušnou holčičku. Domníval se, že obě vnučky k sobě připoutá penězi. Chtěl, aby na něm byly finančně závislé.

Ariana se zařekla, že nikdy nedovolí, aby na ni děda dohlížel, omezoval ji a ovládal jako Miu.

Ale také nechtěla být jako jeho dcera.

Její matka v devatenácti letech utekla z domova s hezkým nemajetným mládencem, který ji přivedl do jiného stavu a krátce po svatbě zmizel. Tchán ho vyplatil za příslib, že se už nikdy neukáže.

Slib splnil. Ariana nikdy svého otce nespatriila, zato byla svědkem častých a krátkých milostných

poměrů matky, přerušovaných o něco delšími manželstvími, s nimiž přirozeně Arianin děda nesouhlasil. Naštěstí si jeho dcera brala už jen bohaté muže.

Matčino řešení, jak se vymanit z dědovy tyranie, Ariana odmítala. Nikdy nechtěla být závislá na nějakém muži, ať už byl jakýkoliv, a na jeho velkorysosti. Chtěla si na sebe vydělávat sama. Věřila, že má talent a že díky němu v životě uspěje.

Nebylo to snadné. Chtěla uspět ve světě, kde bylo bytových architektů a interiérových designérů víc než dost, a to byl další důvod, proč ji děda nepřestal kritizovat. Ale byla houževnatá a odhodlaná uspět a dnes, v sedmadvaceti letech, mohla prohlásit, že se jí to podařilo.

Její úspěch děda samozřejmě neuznával – neuznával ostatně nic, co dělala – ale vydělala si dost peněz na spokojený život v dostatku. Takový život měl i stinnou stránku – cele jej věnovala práci. Čas od času měla nějaký milostný poměr, ale nikdy nestál v žebříčku jejích životních hodnot na prvním místě. Zatím neměla v úmyslu to měnit.

Vždycky si říkala, že až na to někdy bude mít čas a bude chtít navázat milostný vztah s nějakým mužem, bude si muset být jistá, že je to ten pravý. Nechtěla být jako matka – přelétat od muže k muži, od jednoho manžela k druhému.

Ne, já budu jiná.

Jednoho dne potkám muže, s nímž budu chtít žít. Muže, který pro mě bude znamenat celý svět! Muž, pro něhož vzplanu a budu pro něho hořet celý život!

Věřila, že se to jednoho dne stane. Mezitím se chtěla věnovat práci. Společenskému životu se nevyhýbala, považovala jej za příjemné rozptýlení. Takovým rozptýlením byl právě dnešní večer.

Znovu se na sebe podívala do zrcadla. Měla na sobě

koktejlky, které by dědu pohoršily, protože zdůrazňovaly její tvary. Vzдорovitě pohodila hlavou, potřásla bohatými tmavými kadeřemi, svázanými do ohonu, a na čtrnácticentimetrových podpatcích odkráčela na večírek.

Luca Farnese stál vedle východu z místnosti plné hostů, hlasitého hovoru, přípitků a cinkání diamantových náramků. Ještě chtěl pohovořit s hostitelkou a pak měl v úmyslu odejít.

I když nebyl domýšlivý, věděl, že je předmětem obdivných pohledů žen, ale i mužů. Byl velmi pohledný – vysoký, štíhlý a urostlý. Ale dnes večer neflirtoval, ani netoužil po krátké milostné avantýře. To už patřilo minulosti. Už našel ženu svých snů. Měla všechno, co měla mít žena, s níž chtěl žít.

Měl před očima obraz její andělské krásy: světlé vlasy, zářivé modré oči, něžná ústa a jemný, melodický hlas. Moc toho nenamluvila, jen se na něho vždycky dívala laníma očima zpod dlouhých řas, ale ve chvíli, kdy ji před několika týdny poznal, okouzčila ho. Měla mírnou povahu a obklopovala ji atmosféra klidu. A o tom vždycky snil – toužil po tom.

A věděl proč.

Znovu slyšel zvyšující se hlasy, bouchání dveří. Slyšel otcův konejšivý a prosebný hlas, matčino spílání, křik, výčitky a zlostné popichování. Scénu vždycky ukončilo prásknutí dveřmi. Pak nastalo ticho. Tísňivé ticho.

Pamatoval si, jak úzkostně svíral malou vlhkou rukou zábradlí na podestě a jak se potom se sevřeným žaludkem a tlukoucím srdcem vrátil do svého pokoje. Lehnul si, ale nespál. Díval se s rukama sevřenýma v pěst do stropu a snažil se nemyslet na nadávky a křik.

Přál si, aby máma už na tátu nekřičela, aby se s ním pořád nehádala a nedělala scény. Dělala scény všude, i před cizími lidmi. Vůbec jí nevadilo, že se na ně všichni dívají, že její syn se za ni stydí a že její manžel se v rozpacích krčí někde stranou. I když se máma chovala sebehůř, táta to trpně snášel a její výbuchy toleroval.

Jako malý nechápal, proč to táta trpně snášel. Ale když dospíval a pak jako dospělý muž pochopil, proč matka měla nad otcem takovou moc. Jeho nebohý otec nedokázal odolat matčině nápadné a neskrývané sexualitě.

Když Luca dospíval a měl možnost mnohokrát vidět, jak otec podléhal matčině sexuální přitažlivosti, pevně se rozhodl, že nikdy nedopustí, aby jeho manželství bylo jako manželství rodičů. Rozhodl se, že nikdy nepodlehne sexuální přitažlivosti nějaké ženy jako jeho otec a nikdy nebude mít panovačnou a sebestřednou manželku, jakou byla jeho matka.

Ne, moje žena bude její naprostý opak. Bude mírná, klidná, laskavá a milující a nikdy na nikoho nezvýší hlas. A já ji učiním šťastnou, budu jí oddaný a dám jí všechno, co bude chtít.

Mohl si to dovolit, protože byl bohatý. Svůj majetek získal díky tomu, že se uměl obratně pohybovat ve vražedném světě vysokých financí a díky své inteligenci. A díky své pílí. Dokonce i teď se v myšlenkách zabýval obchody a penězi a finančníkem Charlesem van Hurenem, kvůli němuž na večírek přišel. Pátral zrakově mezi davem hostů, jestli ho nezahledne.

Byli si s Charlesem hodně podobní, Lukovo i Charlesovo pracovní vytížení bylo enormní. Protože Luca druhý den odlétal do Itálie, byla dnešní narozeninová party Charlesovy ženy Marnie jediná příležitost, kdy mohli probrat všechny detaily uvažované spolupráce.

ZMAŘILA JEHO PLÁNY

Odlepil se od zdi a vmísil se do davu, aby Charlese vyhledal. Letmo nahlédl do vedlejší místnosti, odkud vycházela dunivá hudba.

Vtom jeho pohled upoutala nějaká žena.

Žena, která tančila sama.

Ariana se opájela pomalým rytmem beatové hudby. Byla to známá skladba. Naslouchala jí a mírně se pohupovala v jejím rytmu. Zvýšil se jí pulz. Potichu si pro sebe říkala slova písničky a na rtech jí pohrával nostalgický úsměv.

Bez přemýšlení vstala a šla na parket a bylo jí jedno, že nemá tanečníka. Začala tančit v rytmu podmanivé hudby. Přivřela oči a tančila.

Prameny tmavých vlasy se jí uvolnily z ohonu. Ztratila pojem o čase a jen tančila.

Když hudba dohrála a rozsvítila se naplno světla, Ariana zvedla hlavu a rozhlédla se.

Zachytila pohled muže, který stál vedle vchodu do tanečního sálu. Díval se přímo na ni.

Luca se nehýbal. *Proč jsem kčertu zůstal stát, proč jsem vešel, proč jsem nešel dál?*

Nemělo smysl, aby hledal odpověď někde jinde než u sebe, protože věděl přesně, proč nešel dál.

Žena byla vysoká. Vysoké podpatky jí prodlužovaly už tak dost dlouhé štíhlé nohy. Tmavě červené šaty obepínaly její plná ňadra a oblé boky. Dlouhé vlasy jí splývaly po zádech a rámovaly její krásnou tvář – krásnou jako její tělo. Měla velké šedé oči a plné rty...

Žena, která právě dotančila, by upoutala pozornost snad každého muže, i mnicha.

A Luca mnich nebyl...

Cítil vzrůstající erekci. Potlačil ji. Nestál o románek s nějakou ženou. Teď už ne. A určitě ne s ženou, na niž se díval.

Dříve, když chtěl... potřeboval ženu, pečlivě si vybíral. Velmi pečlivě. Musela to být žena, s níž chtěl povečeřet a pohovořit – o politice, obchodu, financích a pak s ní jít do postele. Byly to ambiciózní ženy, většinou pracovaly ve finančnictví jako on, a proto s nimi snadno navázal hovor. Byly to elegantní a štíhlé ženy s drahými účesy z krátkých vlasů a bezchybným mejkapem. Nádherné ženy, samozřejmě, ale byly to ženy, které své životy ovládaly stejně přísně jako on.

Žena, na niž se díval, svůj život určitě neovládala. Nechala se bez zábran ovládat hudbou. Tančila, jako by svět kolem ní neexistoval...

Do světa se vrátila ve chvíli, když hudba dohrála, a když přestala tančit.

Na vteřinu zvedla velké a mírně zamžené oči a zahleděla se přímo na něho. Pak se otočila, oběma rukama nadzvedla bohaté tmavé vlasy, jako by potřebovala ochladit ramena a krk. Bylo to velmi přirozené gesto a zároveň velmi smyslné gesto...

Luca se na ni díval.

Znovu, proti jeho vůli, na to jeho tělo zareagovalo...

To je nepřijatelné, zlostně si pomyslel.

Chvíli počkal, dokud ho svaly nezačaly zase poslouchat a teprve pak se vmísil mezi hosty. Měl štěstí, protože spatřil na druhém konci sálu Charlese van Hurena, který se zjevně chtěl zbavit role hostitele. Luca vyhledal jeho pohled. Charles souhlasně kývl hlavou a vyšel ze sálu. Po chvíli se oba muži setkali ve vedlejší prázdné místnosti a plně se soustředili na své obchodní záležitosti.

Všechny myšlenky na vlnadnou tmavovlásku s šedýma očima a hřívou tmavých vlasů potlačil.

Ariana si svázala vlasy a znovu se podívala k východu ze sálu. Vydechla úlevou. Odešel.

Nebyl to náhodný pohled. Když se jejich pohledy střetly, cítila to jako náraz, jako fyzický dotek a když pocítila, jak se jí v žilách rychle rozproudila krev, věděla, že to nesouvisí s rytmem podmanivé hudby.

Pozoroval ji.

Díval se na ni, jak tančí.

Jeho pohled byl tak intenzivní, že měla pocit, jako by ji proklál šíp. Instinktivně se k muži otočila zády. Byla zvyklá, že se na ni muži dívají. Ale žádný z těch mužů nebyl jako on...

Se sevřeným žaludkem se protlačila davem. Musela se opřít o zeď. Jeho tvář, i když ji viděla jen krátce, se jí vryla do paměti.

Připadal jí až neskutečně hezký – měl výrazný profil, vysoké lícní kosti, krásná ústa, husté tmavé vlasy a oči černé jako uhel.

Prudce se nadechla a zavřela na chvíli oči ve snaze jeho obraz vyhnat z hlavy. Byla ráda, že už někam zmizel. Nepřišla na večírek, aby se seznamovala s muži.

Protože ji tanec trochu unavil, šla do salonu, aby si popovídala se známými a klientkami. Povídala si s manželi středního věku, známými její matky, k nimž se po chvíli připojila jejich přítelkyně, která se Arianě svěřila, že ji už nudí vybavení a dekorace bytu, který vlastnila na Manhattanu. Ariana jí dala vizitku s adresou svého studia. Ve chvíli, když je chtěla s omluvou opustit, objevila se před ní Marnie se dvěma sklenkami šampaňského.

„Ariano, potřebuju, abys mi vypomohla. Jeden z mých hostů se chce vytrazit!“

Energická hostitelka vzala Arianu za loket a neúprosně ji tlačila davem lidí ven z místnosti. Vedla ji ke svému manželovi, který rozmlouval s nějakým mužem. Muž k nim stál zády. Jako by Arianu něco varovalo, ale to už k nim došly.

Muž se otočil.

Už podruhé za dnešní večer měla Ariana stejný pocit: jako by jí pohledem pronikl hluboko do nitra.

Zadržela dech. Sevřel se jí žaludek. Nejasně vnímala, že Marnie vyčítá manželovi, že na její narozeninové oslavě se věnuje obchodním záležitostem. Když mu dost vyčinila, obrátila se na Arianu.

„Pověz svému krajanovi, že ještě nesmí odejít!“ požádala ji.

„Krajanovi?“ opakovala Ariana.

Dávala si pozor, aby se dívala jen na Marnie a ne na muže, který stál vedle Charlese van Hurena.

„Je Ital – jako ty,“ informovala ji Marnie.

Marnie to možná zdůraznila proto, že muž nemluvil dobře anglicky, a tak Ariana ze zdvořilosti reagovala na Marniinu výčitku.

„Paní van Hurenová by si moc přála, abyste ještě z její narozeninové oslavy neodcházeli.“

Když to říkala, v jeho černočerných očích něco zahlédla. Nevěděla co, ale bylo to něco hodně zneklidňujícího.

I když – všechno na tom muži ji zneklidňovalo. Takhle zblízka ještě mnohem víc. I přes její výšku a vysoké podpatky ji převyšoval. Bral jí dech.

Ušklíbl se. „Děkuju, že jste mi to přeložila, ale porozuměl jsem tomu hned napoprvé,“ řekl suše dokonalou americkou angličtinou s nepatrným přízvukem. Měl příjemný hluboký hlas.

Marnie se zvonivě zasmála a její manžel potřásl odevzdaně hlavou. „Miláčku, Luca jen vyhověl mému přání. Museli jsme si vyjasnit nějaké obchodní záležitosti. A teď už musí odejít.“

Marnie zvedla obě ruce v protestu. „Ne, ne, ne! Nic takového! Nenechám ho jen tak odejít!“

Z podnosu číšníka, který je míjel, vzala sklenku

šampaňského a podala ji hostovi. Zdráhavě si ji od ní vzal.

Ariana upadla do rozpaků. Bylo zřejmé, že její překlad do italštiny byl velmi nevhodný. *Zato nastal velmi vhodný okamžik, abych odtud zmizela*, pomyslela si.

Ruka ověšená diamantovými náramky ji uchopila za zápěstí. „Kampak, kampak,“ zadržela ji Marnie, „ještě jsem vás rádně nepředstavila!“

Vtom Arianě došlo, co tím Marnie van Hurenová sledovala. *Narafičila to na mě.*

Když je Marnie navzájem představila, Ariana nasadila nezúčastněný výraz.

„Slečno Killaneová...,“ kývl hlavou.

Ariana se neobtěžovala jeho jméno opakovat a jen kývla.

Hostitelka zářila. „No, teď když jste se představili, musím jít. Musím se věnovat hostům! Charlesi!“

Pustila Arianu a odešla, zavěšená do Charlesova rámě.

Stáli proti sobě se sklenkami šampaňského v ruce.

Ariana se upjatě usmála. „Takže, pane Farnese, těší mě, že vás poznávám. A teď mě, prosím, omluvte,“ zamumlala. Řekla to úmyslně hodně zřetelně anglicky a odešla.

Nechtěla se podřídít hostitelčině přání dát ji s někým dohromady. A rozhodně nechtěla, aby si ten zatracený chlap myslel, že byla s Marnie spolčená. Nečekala na odpověď, otočila se a proplétala se mezi hosty na druhý konec místnosti. Uvědomila si, že má večírku tak akorát dost. Pokud se Marnie rozhodla, že dnes bude působit také jako dohazovačka, Ariana nechtěla po zbytek večera odrážet její pokusy dát jí s někým dohromady. Odložila skleničku, šla na toaletu a pak do šatny. Vzala si svůj kabát z umělé

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zmařila jeho plány.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.